

Pengarna
Bengt Ohlsson

Bengt Ohlsson
PENGARNA

**BONNIER
CARLSEN**

1.

När Henrik kom hem från skolan gick han ut med hunden, som han brukade. Han hade tjatat om att få en hund, och till slut hade han fått en. Det var tre år sen. Men de hade aldrig blivit vänner, hunden och han.

Så länge Henrik kunde minnas hade han drömt om att ha en hund som följde med honom vart han gick, och som alltid försvarade honom och viftade på svansen när den såg honom. En hund som tyckte om att bli kliad bakom öronen, springa efter pinnar och lära sig olika konster.

Men Figaro, som hans hund hette, brukade stirra misstänksamt på honom så fort han kom in i rummet. När Henrik stirrade tillbaka började Figaro morra. Han

verkade inte vilja ha något med Henrik att göra över huvud taget.

I början blev Henrik ledsen, sen blev han arg på Figaro, och sen började han bli elak mot honom. Inte mycket, men ändå. Ibland när Figaro stirrade på honom och morrade gjorde han en rörelse med fingrarna som han visste att Figaro avskydde, och som fick honom att visa tänderna, som om han skulle anfalla när som helst.

Den här dagen var Henrik varken elak eller arg, utan nu var han ledsen igen. Ledsen för att Figaro och han aldrig blev vänner. Han hade alltid tänkt att det var Figaros fel. Men på sistone hade han börjat undra om det inte var lite hans eget fel också. Skulle han vara ärlig ansträngde han sig inte särskilt mycket för att Figaro skulle börja tycka om honom. Han kände sig lite för sårad för det. Det kändes som om Figaro hade bestämt sig för att tycka illa om honom, och han förstod inte varför. Han kunde inte fråga Figaro heller, eftersom han var en hund. Men Figaro tyckte om mamma och pappa. Och han tyckte om Henriks storasyster Sara. Det gjorde Henrik ännu mer sårad.

Han gick förbi de vanliga husen. Det var släckt i de flesta fönstren. Folk hade inte kommit hem från jobbet än. Han gick förbi stugan där en gubbe brukade vara ute och kratta löv och fixa i trädgården. Han gick förbi det röda

huset där han en gång hade sett en man och en kvinna dansa runt i köket, en vild och skuttande dans, och båda såg rufsiga och glada ut. Men plötsligt hade mannen fått syn på Henrik ute på vägen, och då slutade han genast dansa, släppte taget om kvinnan och såg generad ut.

När Henrik kom till korsningen fick han syn på någonting i diket. Det var en mörkröd portfölj. Den låg bredvid ett cementrör.

Henrik såg sig omkring. Men inga människor eller bilar syntes till.

Figaro drog i kopplet och ville gå vidare.

– Vänta, sa Henrik.

Hans röst lät lite rädd, som om han inte ville att någon skulle höra honom.

Han klev försiktigt ner i diket och försökte att inte trampa i vattnet. Portföljen låg på några grästuvor och doppade ett av hörnen i vattnet. Den såg fin och ny ut. Vid handtaget fanns två kombinationslås.

Henrik greppade handtaget och lyfte portföljen en aning.

Den var tyngre än vad han hade trott. Och genast förstod han att den innehöll något viktigt. Han kände det bara på sig.

Han var nio år och visste att man skulle lämna in sånt som man hade hittat till polisen. Det hade Sara gjort för

några år sen när de var vid sjön och badade och hon hittade en ring vid strandkanten. Hon hade lämnat in den till polisen, men ingen hade hört av sig och anmält den som försvunnen, så hon hade fått behålla den. Hon sålde den till en guldsmed för flera tusen kronor.

Men Henriks telefon var hemma i ryggsäcken, så han kunde inte ringa polisen. Han var tvungen att gå hem med portföljen.

Han klev upp ur diket och var nära att tappa balansen, eftersom portföljen var så tung. Han såg sig omkring igen. När som helst borde det komma någon som letade efter portföljen. Men ingen syntes till.

Figaro drog i kopplet igen. När Henrik började gå hemåt satte sig hunden ner på marken och vägrade följa med. Det här skulle bli en mycket kortare promenad än han var van vid, och det tyckte han inte om. Men Henrik var bestämd och släpade med sig hunden, som gav upp till sist och lommade efter honom.

Henrik ville inte gå runt med portföljen längre än nödvändigt. Om någon såg honom skulle de tycka att det var konstigt att en liten pojke gick och bar på en dyr och fin portfölj.

Men han mötte ingen på vägen hem. Han tog trappan i två skutt och öppnade dörren. Sen ställde han ner portföljen i hallen och tog av Figaro kopplet.

– Hallå? ropade han.

Fortfarande lät han lite rädd.

Han stack ner handen i ryggsäcken och tog upp sin telefon. Nu borde han ringa polisen. Numret var 112, det visste han.

Men nu visste han att han inte skulle ringa polisen. Inte än. Han var så nyfiken på vad som fanns i portföljen, och han tyckte att han hade rätt att få veta det, eftersom det var han som hade hittat den.

Han bar in portföljen i sitt rum och stängde dörren. Han ställde ner den på golvet och satte sig framför den och försökte öppna. Men den var förstås låst.

Henrik gick ner i källaren och in i rummet där verktygen fanns. I vanliga fall tyckte han att det var otäckt att gå ner i källaren, men nu var det bara spännande. Han tog med sig en hammare och två skruvmejslar, en större och en mindre. Sen sprang han uppför trappan.

När han satte sig framför väskan igen visste han att det var det här han hade sett fram emot: att bryta upp portföljen. Det var nästan viktigare än att få se vad den innehöll.

Han var säker på att den skulle innehålla något tråkigt. Så var det ju nästan alltid. Man hoppades att det skulle hända något spännande. Men det gjorde det aldrig. Portföljen skulle nog innehålla böcker och papper. Sånt som

var viktigt för vuxna, men inte för någon annan.

Henrik stack in mejseln bakom det ena låset och började bända. Han bände med mejseln hela vägen runt om. Gliplan blev större och större. Men kombinationslåsen höll envist ihop portföljen.

Henrik sprang ner i källaren igen och rotade bland verktygen. Sen hittade han en kofot. Den var stor och tung. Han sprang uppför trappan. Han var andfådd, och det bultade i tinningarna.

Han stack in kofoten under det ena låset och bände till allt vad han kunde. Sen gjorde han samma sak med det andra. Nu var båda låsen uppbrutna.

Han la ifrån sig kofoten på golvet och öppnade portföljen. En märklig lukt steg upp. Han blev alldeles stilla. Portföljen var full med sedelbuntar.

2.

Först gjorde han något underligt. Han vände sig om och såg på sin sparbössa i hyllan. En glad gris av porslin. Grisen hade på sig en väst, och en hög hatt som var målad som amerikanska flaggan. Henriks pappa hade köpt den i Kalifornien. Han brukade stoppa sin veckopeng i grisen. Bössan hade blivit halvfull, och Henrik brukade ofta ligga på kvällarna och tänka på allt han skulle köpa när sparbössan var full.

Sen såg han på sedelbuntarna igen.

Tänk om det var låtsaspengar? Han tog upp en av buntarna och strök med fingret över sedeln som låg ytterst. Nog kändes det som en riktig sedel, med lite skrovligt papper.

Han bestämde sig för att räkna pengarna. Han tog upp den ena buntan efter den andra och la den på golvet, långsamt och noggrant så att han inte skulle tappa räkningen.

Det var trettiofyra buntar. Sen la han tillbaka dem i portföljen, och passade då på att räkna dem en gång till. Men nu var de bara trettiotre.

Han böjde sig fram för att se om någon bunt hade hamnat bakom portföljen. Men det var tomt. Han drog en djup suck och räknade en gång till. Ut med alla buntarna på golvet. Trettiofyra. Sen tillbaka med dem i portföljen. Trettiofyra igen.

Han tog upp en av dem och strök med tummen längs kanten på hundralapparna. I andra buntar fanns det femtiolappar. De hölls ihop av vita pappersband och en liten tejpbitt på baksidan. Henrik vågade inte riva sönder pappersbanden och räkna hur många sedlar som fanns i varje bunt.

Och egentligen spelade det ingen roll. Han förstod att i en enda bunt, ja, till och med i en enda sedel, fanns det mer pengar än i hans sparbössa.

Det var obegripligt.

Han var torr i munnen. Han stirrade på sedelbuntarna. Han kunde inte ta blicken från dem.

Det är inte dina pengar, tänkte han.

Tanken gjorde honom sorgsen. Han visste att han

borde ringa polisen. Nu genast. De som hade tappat pengarna måste vara ledsna och oroliga. Kanske åkte de omkring och letade efter sin portfölj just nu.

Henrik såg på sina händer. Han hade fått ett sår på högra tummen. Han måste ha fått det när han bände med skruvmejslarna och kofoten. Han hade inte märkt det.

Sen såg han på verktygen på golvet. Den uppbrutna portföljen. Varför hade han brutit upp den? Han hade varit nyfiken. Sen kom han ihåg hur han hade tänkt nyss: att han hade rätt att bryta upp den. Att portföljen på sätt och vis var hans, eftersom han hade hittat den.

Hur ska du ha det? tänkte han. Är det din portfölj eller inte?

Han ryckte till när han hörde ett krafsande ljud på dörren. Han förstod att det måste vara Figaro. Ändå blev han rädd.

Han stängde portföljen med en smäll och sköt in den så långt han kunde under sängen. Sen gick han och öppnade dörren.

Jo, det var förstås Figaro. Han satt på köksgolvet och såg på honom.

– Vad är det? sa Henrik.

Hans röst lät orolig. Det kändes kusligt att ställa en fråga med hög röst och bara mötas av tystnad.

Figaro vek undan med blicken och hängde lite med

huvudet. Som om han skämdes för någonting.

Han brukade aldrig krafsa på Henriks dörr. Varför gjorde han det nu?

Kanske kände sig Figaro också lite orolig. Fast varför skulle han göra det? Kanske för att han märkte att något var annorlunda. Att Henrik inte var som vanligt. Han hade ju fått en kortare promenad än han var van vid.

Henrik gick in i sitt rum och satte sig på sängen. Han gick baklänges och såg mot dörröppningen hela tiden. Han ville se om Figaro skulle följa efter. Han *ville* att han skulle göra det, eftersom han ville ha sällskap. Samtidigt var han lite rädd för det, och han förstod inte varför. Figaro var ju bara en hund. Men det kändes som om han visste något viktigt om Henrik. Ja, som om han hade ett övertag över sin husse.

Det lät ju inte klokt. Henrik försökte skratta åt tanken. Men han kunde inte.

Ring polisen nu, tänkte han.

Sen fick han syn på verktygen på golvet. Han samlade ihop dem och gick ner med dem i källaren. Nu kändes det kusligt att gå nerför källartrappan.

När han kom tillbaka till sitt rum låg Figaro på sängen. Han hade rullat ihop sig i fotänden och höjde på huvudet när Henrik kom in.

Henrik sträckte sig in under sängen och drog ut port-

följen. Han måste titta på sedlarna en gång till. Jo, där låg de. Men inte i samma prydliga rader som förut. Nu var det en röra av sedelbuntar. Nästan som om de hade blivit fler än förut. Henrik fick lust att räkna dem en gång till, men det vore förstås idiotiskt.

Han stängde portföljen och sköt in den under sängen. Snart skulle mamma komma hem från jobbet.

Han borde berätta för henne om portföljen och pengarna. Men vad skulle hon säga? Hon skulle förstås ringa polisen. Hon var alltid så ordentlig av sig.

Henrik tänkte på hur han brukade ligga på kvällarna och fantisera om allt han skulle köpa för sina sparpengar. Mobiltelefoner, hörlurar, tv-spel. En basketkorg. En BMX-cykel.

Han tänkte på alla gånger han hade berättat för sina föräldrar vad han ville köpa. Hur de brukade le och säga att det skulle nog räcka ”en bit”, och att de kanske kunde hjälpa till och betala det som fattades.

Plötsligt förstod han att hans sparpengar inte skulle räcka till någonting av vad han önskade sig. Och det visste hans föräldrar, och han själv också, innerst inne. Han hade bara inte velat erkänna det, inte ens för sig själv.

Men med sedelbuntarna i portföljen skulle han kunna köpa allt han önskade sig. Och ändå ha massor med pengar över.